

Γουδουσάκης Σ. Θεόφιλος

Ο Θείο Λάκης, έτσι θέλει και πρέπει να τον αποκαλούμε όλοι οι νεότεροι στο χωριό, γεννήθηκε στο Μαυροκλήσι και πέρασε τα παιδικά του χρόνια στα Βρυσικά. Το παρακάτω κείμενο είναι ο πρόλογος από το βιβλίο του ['Πολύκαρπος και Θεοφάνης στα χρόνια του ζωναράδικου'](#) . Θείο να είσαι καλά.

ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Γεννήθηκα και έζησα τα παιδικά μου χρόνια σ' ένα μικρό ορεινό και φτωχό χωριό, στην εσχατιά της Ελλάδας πάνω στο βόρειο Έβρο κοντά στα Ελληνοβουλγαρικά σύνορα.

Θυμάμαι τις μεγάλες χειμωνιάτικες νύχτες παιδάκι πεντέξι χρόνων, δίπλα στις γιαγιάδες μου. Αυτές, με όλη την οικογένεια μου, να πασταλιάζουν καπνό κι εγώ κουρνιασμένος σε μια μαξιλάρα κάτω στο χωματένιο πάτωμα να ακούω τα παραμύθια τους. Πότε από την μια γιαγιά και πότε από την άλλη. Είχα και τις δυο γιαγιάδες στο σπίτι

μας, την γιαγιά Δήμητρα, μάνα του πατέρα μου και την για-γιά Κυριακή μάνα της μάνας μου.

Θυμάμαι ακόμα ότι η γιαγιά μου η Κυριακή άρχιζε το παραμύθι της με την φράση «μια φορά κι έναν καιρό» σαν πιο λεπτή στους τρόπους της και γραμματιζόμενη και η γιαγιά μου η Δήμητρα, που ήταν απλή, αγράμματη, σκληρή και τραχιά αλλά εξ ίσου ζεστή και γλυκιά για μένα, άρχιζε το παραμύθι της με την φράση «έναν καιρό κι ένα ζαμάνι».

Αυτές οι φράσεις των γιαγιάδων μου έμειναν κολλημένες στο μυαλό μου μέχρι τώρα, σύνδεσμος με την παιδική μου ηλικία και σήμερα που προσπαθώ να γράψω για εκείνα τα χρόνια, πρέπει έτσι και εγώ να αρχίσω την διήγηση μου, με μια από τις δυο φράσεις, «Μια φορά κι έναν καιρό» ή «Έναν καιρό κι ένα ζαμάνι».

Δεν μπορούσα όμως διαλέξω με ποια από τις φράσεις να αρχίσω. Το σκεφτόμουν πολλές μέρες, δεν ήθελα να στενα-χωρήσω ούτε τη μια ούτε την άλλη γιαγιά. Με λάτρευαν και οι δυο, προσπαθούσαν ανταγωνιστικά η κάθε μια να με προσφέρει τα περισσότερα. Ωραία σπιτικά γλυκά, ώριμα δροσερά φρούτα από τα περιβόλια τους, φανταστικά και διδακτικά παραμύθια που πάντα στο τέλος το καλό νικούσε το κακό, η νεράιδα παντρεύονταν το βασιλόπουλο και ο καλός παππούς, μετά από μεγάλες περιπέτειες, γύριζε σπίτι γερός και φορτωμένος δώρα.

Τελικά τα κατάφερα να καταλήξω. Δεν θα άρχιζα με καμιά από τις δυο φράσεις. Σκέφτηκα ότι εγώ δεν θα γράψω παραμύθια για νεράιδες και βασιλόπουλα, ούτε για καλούς παππούδες και κακούς δράκους, εγώ θα περιγράψω πραγματικά γεγονότα που είχαν ζήσει οι δυο μικροί ήρωες μου τα χρόνια εκείνα και τα μετέπειτα. Τη ζωή και τις σχέσεις των ανθρώπων του χωριού και της περιοχής εκείνα τα δύσκολα χρόνια αμέσως μετά από έναν αιματηρό και κατα-στροφικό εμφύλιο πόλεμο.

Ζωές και γεγονότα μπλεγμένα όλα με φτώχεια και πείνα, κρύο και χιόνια, νερά και λάσπες, σκληρή δουλειά, ζέστη και σκόνη.

Ε ναι λοιπόν ... θ'αρχίσω με την ημερομηνία.

Γιατί αυτά που θα διηγηθώ δεν έγιναν «μια φορά κι έναν καιρό» ούτε «έναν κιρό κι ένα ζαμάνι», έγιναν, άρχισαν να συμβαίνουν μετά από μια συγκεκριμένη ημερομηνία.

Μια συγκεκριμένη μέρα, έναν συγκεκριμένο μήνα, έναν συγκεκριμένο χρόνο. Έτσι θα είναι καλύτερα για όλους μας, για μένα που δεν θα στεναχωρήσω μια από τις γιαγιάδες μου αν διάλεγα τη φράση της άλλης και για σας τους αναγνώστες μου που θα γνωρίζετε την εποχή που συνέβησαν όλα αυτά που θα γράψω.

Θεόφιλος email: igoumenos_efrem@hotmail.com

ΕΡΓΑ ΤΟΥ:

ΒΡΥΣΙΚΑ

1

[ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ & ΘΕΦΑΝΗΣ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΖΩΝΑΡΑΔΙΚΟΥ](#)

2

[ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΝΤΙΑΝΗΣ](#)

ΑΛΛΑ

1

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΩΝ ΜΥΡΜΙΔΟΝΩΝ

2

Η ΕΛΕΝΗ ΚΑΙ Ο ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΟΣ ΕΡΜΗΣ